

**КАК ЕДНО МОМЧЕ СПАСИЛО
РОДНИЯ СИ ГРАД
КИРГИЗКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Преди много години живеел в степта хан Алеке. Страх и трепет всявали непобедимите му войски сред съседите. Веднъж ханът обкръжил един мирен град и съобщил на жителите му, че ще чака три дни. Ако дотогава не се предадат с добро, ще разруши града, камък върху камък няма да остави.

Малък бил тоя град, ниски били стените му — не можели да устоят на несметните пълчища. Старейшините на града се събрали да решат кого да пратят при врага да каже, че ще се предадат. Според обичая редно било да изпратят най-старите и почитаните люде. Ала всички знаели колко безмилостен бил ханът и се страхували, че той ще осъди пратениците на жестока смърт. Никой не искал да отиде. Настъпил последният ден, а пратеници още не били избрани.

Докато старейшините се препирали, при тях се промъкнало едно момче и рекло:

— Пуснете ме аз да отида и да поговоря със страшния хан!

— Я си върви дома, момче! — сгълчали го старците. — Това не е работа за малки деца.

Ала момчето не отстъпвало:

— Искам да ида при хана! Аз не се боя от него.

Старейшините заклатили глави, някои тъжно се усмихнали. А един от тях рекъл:

— Какво пък, нека пратим момчето! Кой знае, може би жестокият хан ще се смили над младостта му и ще го изслуша.

Дълго време се препирали. И щом никой не се решавал да иде в страната на врага съгласили се най-после да пратят момчето.

Тогава то поискало да му дадат най-голямата камила и най-стария козел.

Всички се учудили на такава прищявка; някои дори се засмели. А момчето се извърнало и сърдито тропнало с крак:

— Сега е тежко време, не ни е до смях! Зная какво искам и защо го искам.

Няма що! Качили момчето на най-високата камила, дали му един стар брадат козел и го пуснали през портите на града.

Изумил се Алеке като видял какъв пратеник е дошъл.

— Мигар са се свършили в града старите люде, та са ми пратили този хлапак? — страшно извикал той.

— О, могъщи хане! Ако искаш да говориш само със старци, то поговори с козела — той е най-старият в града. Пък ако склониш да говориш с мене — ето аз съм насреща ти!

Усмихнал се суровият воин на умелия отговор и рекъл:

— Храбър и остроумен си ти, млади пратенико. Какво искаш от мене? Давам дума да задоволя молбата ти, ако не е прекомерна.

— Подари ми толкова земя, колкото може да обгърне ремък, широк една длан, който ще направя от кожата на моята камила — помолило момчето.

— Съгласен съм! Не искаш много — отвърнал ханът и се засмял на тая детска прищявка.

Тогава момчето заклало камилата. От кожата и изрязало един дълъг ремък колкото длан широк. Тоя ремък сетне нарязало на тънички ремъчета и ги снадило едно за друго. Получил се дълъг ремък, с който момчето обградило градските стени.

— О, всесилни! — рекло момчето. — Всички знаят, че както здраво държиш меча, тъй здраво държиш и на думата си. Подари ми тая земя, която оградих с ремъка, както ми обеща.

Хан Алеке бил удивен от ума на момчето. Дал му една кесия жълтици, вдигнал войската и се върнал у дома си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.